

PŘEDMLUVA.

První sbírka lidových písní moravských dala se z vyššího nařízení. „Společnost přátel hudby rakouského mocnářství“ ve Vídni pojala krásný úmysl sbírat po všem mocnářství lidové písně a tance i jejich nápěvy. R. 1819 lantkrabě z Fürstenberka, tehdy předseda zmíněné společnosti, obrátil se s žádostí na nejvyššího kancléře Fr. hraběte Sauraua, by takové sbírky po všech korunních zemích konati nařídil. Vyhovuje této žádosti nejvyšší kancléř přípisem daným ve Vídni dne 24. ledna 1819 obrátil se ku všem náčelníkům vlády, žádaje jich „co nejsnažněji za spolupůsobení v podniku tomto jak pro hudbu a básnictvo, tak i pro poznání národní povahy, řeči a kulturních dějin veledůležitém“. Dle přání společnosti měly se sbírat: 1. světské písně s nápěvy toliko pro jeden hlas, 2. příslušné k nim texty jak možná nejúplnější, s poznamenáním, ve které krajině se hlavně zpívají. 3. Nápěvy národních tanců, jmenovitě takových, které se provozují na svatbách, slavnostech pohřebních a p., 4. písně církevní, jež se ze starých dob zachovaly. Mimo to 5. měli se pojmenovati odborní znalci, s nimiž by Vídeňská společnost mohla vstoupiti v přímé dopisování.

Obdržev tento přípis nejvyššího kancléře, tehdejší gouverneur Moravy a Slezska Ant. Bedřich hrabě Mitrovský obrátil se přípisem ze dne 24. března 1819 nejprve k prof. Jos. Meinertovi a k Fr. Ant. hraběti z Kolovrat Libšteinskému, nejvyššímu purkrabí království Českého o radu, kterak si v té věci počínati.

Josef Jiří Meinert, bývalý professor aesthetiky a filologie na Pražské universitě, žil tehdy na odpočinku na svém statku Bartošovicích u N. Jičina, sbíraje bedlivě v tak zvaném Kravařsku národní písně, pověsti, zvyky a p. R. 1817 vydal „Fylgie, alte deutsche Volkslieder in der Mundart des Kuhländchens“. Od něho tedy hr. Mitrovský hodlal se poučiti, jakým způsobem on sbíral, a který